№ I (38) Вільня, лістапад 1924 г. Цана асобнага нумару 10 грошау.

РАБОЧЫЯ І СЯЛЯНЕ УСІХ КРАЁУ, ЗЛУЧАЙЦЕСЯ!

ЧЫРВОНЫ СЬЦЯГ

ОРГАН КАМУНІСТЫЧНАЕ ПАРТЫІ ЗАХОДНЕЙ БЕЛАРУСІ.

Няхай жыве злучаная Беларуская Сацыялістычная Савецкая Рэспубліка!

АД РЭДАКЦЫІ.

Газэта „Чырвоны Сьцяг" („Красное Знамя") пачала выдавацца у Вільні у 1920 г. пры Савецкай Уладзе, як орган Камуністычнай Партыі Літвы і Беларусі. З прыходам аккупантау „Красное Знамя" выдавалася у падпольнай друкарні аж да вясны 1923 г. Пры Савецкай Уладзе партыя мела тэхнічныя магчімасьці выдаваць свае органы на усіх мовах краю. „Красное Знамя" з'яулялося тады газэтаю той часткі працоуных, для якое расейская мова была найбольш зразумелаю. Пасьля прыходу аккупантау у 1920 годзе, калі партыя зноу стала працаваць у падпольлі і тэхнічныя сродкі былі абмяжованы, — выданьне аддзельных органау на усіх мовах краю стала немагчіма. „Красное Знамя" у працягу падпольнага перыаду выдавалася ізноу у расейскай мове і больш менш задавальняла як партыйныя, так і спачуваючыя камуністычнаму руху працоуныя масы.

Але рэвалюцыйны рух за часы аккупацыі вырас і значна пашырыуся сярод працоуных вёскі, дзе усе мясцовыя мовы, апрача беларускае, мала зразумелы. „Красное Знамя" перастало такім чынам быць органам шырокіх масау і стала органам нялічнай групы рабочых і сялян, якія умеюць чытаць па расейску.

Прымаючы гэта пад увагу, партыя яшчэ у пачатку 1923 г. хацела выдаваць свой орган на беларускай мове, на роднай мове беларускай вёскі, а значыцца і тых работнікау, якія выйшлі з беларускай вёскі і за апошнія часы аккупацыі толькі зверху апалячаны.

Але па незалежным ад партыі прычынам—выданьне партыйнага органа было немагчымым больш чымсь паутара гады. Пасьля гэтага перарыву „Красное Знамя" ізноу пачынае выдавацца.

Перадавая „Чырвоны Сьцяг" у рукі працоуным ужо на мове беларускай, партыя мае пэуную надзею, што рэвалюцыйныя работнікі і сяляне Заходней Беларусі шчыльна злучацца навакол свайго „Чырвонага Сьцягу", будуць дапамагаць яму матэр'яльна і інфармацыямі аб сваім жыцьці і барацьбе з нягоднымі аккупантамі і пастараюцца пашырыць „Чырвоны Сьцяг" ва усіх кутках паняволянай Заходней Беларусі.

„Чырвоны Сьцяг" павінен стаць тым баявым Чырвоным Сьцягам, які злучыць навакол сябе усіх прыгнечаных нашага краю і павядзе іх на барацьбу

за зьніштажэньне буржуазнае улады!

за вызваленьне краю ад нягоднае польскае аккупацыі!

за злучэньне Заходней Беларусі з Беларускаю Савецкаю Рэспублікаю!

за Усясветны Саюз Сацыалістычных Савецкіх Рэспублік!

Ад Ц.К.К.П.З.Б. і рэвалюцыйных рабочых і сялянау Заходней Беларусі.

У семую гадавіну Вялікага Кастрычніка Камуністычная Партыя Заходней Беларусі, а з ёю усе рэвалюцыйныя рабочыя і сяляне паняволянага нягоднымі аккупантамі краю, з цяжкага падпольля, з вастрогау і засьценкау панскае Польшчы, шлюць свае гарачае прывітаньне мільёнам пралетарыяу, сялян і чырвонаармейцау С.С.С.Р., якія ня толькі патрапілі зрабіць Вялікую Рэвалюцыю Кастрычніка, але й няроуным баю з сусьветным капіталам абараніць яе і пабудаваць Вялікі Саюз Сацыялістычных Савецкіх Рэспублік, гэты залог Усясьветнае Камуны. З глыбокага падпольля мы з радасьцю і захапленьнем углядаемся на творчае эканамічнае і культурнае будауніцтва Саюзу Сацыялістычных Савецкіх Рэспублік. Пралетарыят на дзеле даказвае, што ён здольны ажыцьцявіць мэты Вялікага Кастрычніка і пабудаваць новы сьвет.

Рабочыя і сяляне Заходней Беларусі, адарваныя сілаю буржуазеі ад свае рабоча-салянскае бацькаушчыны Б. С. С. Р., — шлюць ёй свае асоблівае братэрскае прывітаньне, пэуныя у тым, што у неузабаве з дапамогаю пралетарыату Польшчы скінем ярмо нягодных аккупантау і гвалтаунікоу і разам будзем змагацца, разам будзем будаваць Злучаную Савецкую Беларусь.

Чэсьць і слава бязьсьмертнаму Леніну, першаму салдату Вялікага Кастрычніка!

Чэсьць і слава многім і многім тысячам пралетарыяу, сялян, чырвонаармейцау, паушым у баю з капіталам!

Няхяй жыве вызваленьне рабочых і сялянау!

Няхай жыве Вялікі Кастрычнік на усім сьвеце!

Цэнтральны Камітэт Камуністычнай Партыі Заходней Беларусі.

ШТО ДАЛА КАСТРЫЧНІКАВАЯ РЕВАЛЮЦЫЯ ДЛЯ ПРАЦОУНЫХ БЕЛАРУСІ.

Для Беларусі, як старонцы выключна земляробскай, зямельнае пытаньне зьяуляецца з прадвеку самай балючай і неадкладнай справай. Царскій урад вызысківау бяднейшае сялянства самым ганебным спосабам, абкладаючы іх непамерна вялікімі падаткамі. Абшарнікі—паны, якія густа расселіся на Беларусі, самапрауна распрауляліся з сялянствам, бо царскія паслугачы патуралі паноу у іх грабежствах. Бедны сялянін задыхауся на праспалосіцах ад безьзямельля і ад падаткау. Тысячы сямейств пакідалі родныя куты і выежджалі у далёкую Сібір. Поуная руіна і нэндза запанавала па беларускіх вёсках. Сталыпінскія рэформы яшчэ большыя масы абезьзямелілі і кінулі у залежнасьць абшарнікау. Не задаволілі сялян і абецанкі Керанскага. І толькі Кастрычнікавая рэвалюцыя сваім магутным выбухам разьбіла путы эканамічнага занепаду беларускай вёскі. Урэшце дарагія лятункі вясковага гарапашніка зьдзейсьніліся. Зямля перайшла у рукі сялян і прыватная уласнасьць на зямлю скасована на заусёды. Няcтала павукоу—паноу.

У першы чарод атрымалі без выкупу зямлю безьзямельныя і малазямельныя сяляне столькі, колькі змогуць самі абрабіць. Здача зямлі у арэнду, абробка яе пры дапамозе наймітау, — словам, эксплёатацыя чужое працы у сялянскай гаспадарцы абвешчана забароненай. Усяго на Беларусі нацыяналізавана 1.960.137 дзесяцін. Надзелены зямлёй 2884 безьзямельныя двары і 21932 малазямельныя.

Кастрычнікавая рэвалюцыя перадала у рукі рабочых і усе прамысловыя прадпрыемствы Беларусі. Фабрыканты—эксплёататары, каб магчы жыць, мусяць працаваць пры машыне равам з рабочымі на карысьць Савецкай дзяржавы.

Загінулі назаусёгды і страшэнныя падаткі, якія йшлі на роскаш і распусту пануючай багатай клясы. Цяпер рабочы і сялянін праз сваю выбраную уладу абкладаюць сябе падаткамі, якія ідуць на адбудову працоунай дзяржавы, на дабрабыт яе грамадзян. З паляпшэньнем экономічнага становішча Сав. Беларусі падаткі з кожным годам меншаюць, напрыклад, ужо у 1924 годзе падаткі з беднякоу зусім не бяруцца.

Лясы, капальні і усе багацьці зямлі пераходзяць на уладаньне рабоча-сялянскага ураду для задаваленьня патреб працоуным.

Пасьля Кастрычнікавай рэвалюцыі працоуны Беларусі вызваліуся ня толькі з пад уціску пана-абшарніка і фабрыканта, але дабіуся вызваленьня з пад панскай чужацкай культуры, вышау з векавечнай цёрмы і стау тварыць родную беларускую культуру на рабоча-клясовым грунце. За гэты кароткі час Савецкая улада здалела ужо даць Беларусі некулькі вышейшых школ, як Беларускі Дзяржауны Унівэрсытет, Сельска-гаспадарчы Інстытут, Пэдагогічны Інстытут. Цэлая сэтка тэхнікумау, тысячы беларускіх пачатковых школ і курсау для дарослых густа пакрываюць увесь абшар Усходняй Беларусі. Зьявіуся цэлы рад навукова-мастацкіх установ, як Інстытут Беларускай Культуры, Дзяржауная і Унівэрсытэцкая Бібліятэка, Дзяржауны Архіу, Музэй, Тэатр і розныя навуковыя Т-вы. Выдаюцца у беларускай мове газеты, часопісі, кнігі, ноты і г. д.

Кастрычнікавая рэвалюцыя вырашыла набалеушае нацыянальае пытаньне, паставіушы нацыянальнае адраджэньне не як мэту, а як средства да здабыцьця усясьветнага дабрабыту працоуных. Усе народы, якія жылі у б. Расіі у стршнай ненавісьці адзін да другога, цяпер будуюць сваю долю у дружым супрацоуніцтве — адзін за усіх і усе за аднаго. Тое самое у Сав. Беларусі. Палякі, жыды і расейцы маюць роуныя правы з беларусамі, маюць свае школы, газэты і гэтак далей. Такім чынам беларуская нацыя хоць і зьяуляецца дзяржаунай, аднак не будуе сваёй волі на крыудзе другіх нацыі, як гэта робіць белапольскі урад, а наадварот, наша воля прыносіць волю і тым, хто з намі жывець.

Пасьля Кастрычнікавай рэвалюцыі краем стау упрауляць і выдаваць законы Усебеларускі Зьезд Саветау, які выдзеляе з сябе Выканаучы Камітэт. Для праведзеньня у жыцьцё пастаноу Зьезду назначаецца Савет Народных Камісарау, які адпаведны за сваю працу перад усім працоуным народам Беларусі. Усе гэтыя дзяржауныя установы перавыбіраюцца. Старшынёй Выканаучага Камітету ужо колькі гадоу падрад перавыбіраецца А. Чарвякоу, які паходзе з малазямельных сялян Чэрвенскага павету з Меншчыны. Такім чынам рабочы і сялянін выбірае, упрауляе і судзіць, ён сам сабе гаспадар і каваль сваёй долі.

Толькі Кастрычнікавая рэвалюцыя змагла перарадзіць рабочага-найміта, сяляніна-раба у у вольных тварцоу новага жыцьця, у волатау працы, якія мазалістай рукой рашуча паварачываюць кола гісторыі у бок камунізму.

БАРАЦЬБА ЗА ВЯЛІКІ КАСТРЫЧНІК НА БЕЛАРУСІ.

1. Пераварот у Ленінградзе.

Сем гадоу таму назад, па старому стылю 25 кастрычніка, пачалася Вялікая Пралетарская Рэвалюцыя.

Пад кірауніцтвам бальшавікоу і іх бязьсмертнага правадыра Леніна паустау рабочы Ленінград. Нядоуга трывау бой. Адным махам, адным сьмелым ударам рабочыя, матросы і рэвалюцыйныя сяляне скінулі буржуазны урад Керэнскага. Сам Керэнскі уцёк. Другі Усерасейскі З'езд рабочых, салдацкіх і сялянскіх дэпутатау, які сабрауся у гэты час у Ленінградзе, зацьвердзіу Вялікі Пераварот і аб'явіу уладу Саветау. Пабеда у сталіцы акрыліла энтузіазмам працоуныя масы. За Ленінградам — Масква, Харкау, Урал, уся Расея. Усюды агенты буржуазнага кадэцка-эсэрауска-меншавіцкага ураду былі скінуты. Усюды з вялікім пад'емам рэвалюцыйнай энэргіі, з боем падымаліся чырвоныя сьцягі Саветау.

Пабеданосная рэвалюцыя, як віхор, крышыла і ламала стары сьвет.

2. Пераварот у Менску і на Беларусі.

На Беларусі Вялікі Кастрычнік пачауся у абставінах фронту. Асяродкам рэвалюцыі тут з'яуляецца Менскі Гарадскі Савет. Большасьць сяброу яго — бальшавікі (184 дэпутаты з 337). Ініцыятыву рэвалюцыі ён бярэ у свае рукі. Ужо 25 кастрычніка Менскі Савет атрымау радыотэлеграму з Ленінграду № 1. Там сказана, што пераварот адбыуся і даецца загад ня пускаць з фронту ненадзейных вайсковых групау.

Менскі Савет з свайго боку выдае прыказ № 1, які абвяшчае уладу Саветау. Каб пашырыць уладу Саветау на усю Беларусь, 26 кастрычніка Менскі Савет арганізуе ваенна-рэвалюцыйны камітэт Заходней Вобласьці.

27 кастрычніка прыхільнікі Керэнскага думаюць абараняцца. Арганізуецца так званны „Комитет Защиты Родины и Революции".

Але работніцкія, салдацкія і сялянскія масы за Саветы!

Ужо у ноч з 1-га на 2-е лістапада бальшавіцкі бранявік прымушае камітэт абароны і франтовы камітэт бяз бою здацца.

Так адбыуся пераварот у Менску і у той частцы Беларусі, якая знаходзілася на усход ад фронту. 19 і 20 лістападу тры з'езды: а) рабочых і салдацкіх дэпутатау Менску, в) сялянскіх дэпутатау і с) франтовы з'езд разам выбіраюць першую краевую уладу — Выканаучы Камітэт Саветау рабочых, салдацкіх і сялянскіх дэпутатау Заходней Вобласьці, або коратка „Абліскамзап."

3. Гібельныя памылкі.

У часы Вялікага Кастрычніка беларуская нацыанальна-рэвалюцыйная думка аказалася не падрыхтаванаю да вялікіх падзей. Выхаваная на ідэях дэмакратызму, блізкая да эс-эраувства і меншавізму, у рашучы час рэвалюцыі яна не зразумела свае задачы і нарабіла шмат гібельных памылак у сваёй тактыцы.

Замест таго, каб моцна зьвязаць свой лёс з рэвалюцыйным пралетарыатам і бальшевізмам, яна хістаецца на права і на лева, аглядваецца назад, ня мае выразнага шляху.

Вялікая Беларуская Рада, зложаная са усіх беларускіх арганізацыяу, як Беларуская Сацыялістычная Грамада, Беларуская Вайсковая Рада, Рада Беларускіх арганізацыяу і партый, выявіла памылковую тактыку ужо у першыя дні Кастрычнікавай Рэвалюцыі.

Яна стаіць **на грунце адзінага нацыанальнага фронту**. У самы разгар барацьбы паміж Менскім Гарадскім Саветам і Кераншчынаю, яна хоча заняць асобную пазыцыю. 27 кастрычніка Вялікая Беларуская Рада выдае сваю „грамату да беларускага народу". Грамата пакіравана да „усіх жывых сілау Бацькаушчыны" і кліча адкінуць ад сябе „сеючыя нязгоду поклічы" і быць „асьцярожнымі" у сваіх дзеях. Зразумелая рэч, што такая „асьцярожнасьць" не магла прывясьці да дабра.

І калі 14 сьнежня 1917 г. у Менску сабрауся Усебеларускі З'езд, скліканы Радаю з дазволу Цэнтральнага Савецкага ураду і пры яго матэр'яльнай дапамозе, калі гэты кангрэс у складзе 1872 дэлегатау пад уплывам беларускіх сацыял-згоднікау прыняу вельмі „асьцярожную" рэзалюцыю, у якой прынцыпова прымаецца не Савецкі строй, з рэспубліканска-дэмакратычны, і адначасна з гэтым ухваляецца утварыць „часовы" выканаучы орган у асобе „Усебеларускага Савету Сялянскіх, Салдацкіх і Рабочых дэпутатау", — то зразумелая рэч, што гордая пралетарская рэвалюцыя не магла сьцярпець такое „асьцярожнасьці". З'езд быу прызнаны контрэвалюцыйным. У ноч на 18-е сьнежня яго разагнау сілаю абліскамзап.

Выйкі гэтае памылкі былі аграмадныя. Рэвалюцыйная улада пачала рашучую барацьбу з беларускімі нацыанальнымі арганізацыямі, якія прымалі удзел у З'ездзе. Яны схаваліся у падпольле і зрабіліся яуна варожымі да Савецкае Улады. Вырашэньне нацыанальнага пытаньня такім чынам часова адрываецца ад сацыяльнае рэвалюцыі.

КАСТРЫЧНІКАВАЯ РЭВАЛЮЦЫЯ—ЛЕНІНІЗМ.

„Пралетары усіх краёу, злучайцеся! Вызваленьне рабочых ёсьць справа іх саміх!" — Такія клічы кінуу на увесь сьвет вялікі змагун сацыялізму і магільшчык буржуазнага грамадзянства — К. Маркс.

Гэткія клічы красаваліся на чырвоных сьцягах другой у Расеі рэвалюцыі у лютым м-цы 1917 г. Пад гэтыя сьцягі прыбывала што раз больш і што раз шчыльнейшыя рады працоўнай масы. Гучным поступам ішла рэвалюцыя да дыктатуры пралетарыята.

Нізрынуты царызм, але буржуазія дыхае і ня дрэмле. Прадчуваючы сваю пагібель, яна мабілізуецца і прылашчывае сацыялугоду. Князь Львоу, кадэт Мілюкоу, эсэр „глауна-угаварываючы" Керэнскі стварылі т. наз. коаліцыйны урад і, каб спыніць і асла-біць удым рэвалюцыйных сіл, сталі далей весьці крывавую імпэрыялістычную бойню, заведзяную царом.

Да гэтай чорнай хаурузіі сталі зьлятацца белыя генаралы, каб сілай умацаваць буржуазную уладу.

Пралетарыят у небясьпецы, схінаюцца чырвоныя сьцягі з рэвалюцыйнымі клічамі.

Але іх залезнай рукой і рашучай воляй падтрымлівае вялікі рэвалюцыянер Ленін.

Вагністым словам распаляе ён вулкан рэвалюцыі.

Рабочая кляса даб'ецца пабеды праз узброеное паустаньне супроць палітычнага панаваньня капіталу.

Дыктатура пралетарыяту замацуе рабоча-сялянскую уладу, а саветы—гэта гістарычна неабходныя органы дыктатуры рабочых і сялян.

Шлях да сусьветнайКамуны ляжыць праз сусьветную сацыялістычную рэвалюцыю, якую падыме зялезная арганізацыя Камуністычнае Партыі.

Камуністычная Партыя ёсьць авангард рабочае клясы.

Гэтыя прарочыя словы Леніна гучэлі гарачым заклікам сярод рабочых і сялян.

І вось загрымелі падзеі Вялікага Кастрычніка, як уступ і пачатак да сусветнай рэвалюцыі.

Мазалісты кулак бахнуу па гнязьдзе грунгану працоунай клясы, давючы усю буржуазную хэуру.

Тагды першы раз у сусьветнай гісторыі прыгнечаная кляса рабочых і сялян вышла на поле крывавай барацьбы і перамагла. Пралетарыят, сялянін, бедняк і нявольнік царскіх каленій—першы раз усе грамадой пачулі магутнасьць сваёй уласнай сілы, пачулі сябе гаспадарамі новага жыцьця і пераканаліся, што могуць перамагаць ворага і будаваць гаспадарства працы.

Гэтая клясавая сьвядомасьць выкавалася і загартавалася у пабеднай Кастрычнікавай рэвалюцыі.

Багатай спадчынай Вялікага Кастрычніка зьяуляецца Саюз Сав. Соц. Рэспублік, як невычэрпная крыніца рэвалюцыйнага патоку на увесь сьвет.

Камуністычны Інтэрнацыянал ёсьць спелы плод Кастрычнікавай рэвалюцыі, ён стаіць на чале працоуных гушчау усяго сьвету і кіруе іх барацьбой за канчатковую перамогу камунізму.

Кастрычнікавая рэвалюцыя гэта ёсьць ленінізм, а ленінізм гэта вучэньне Маркса удзейненае, зрэалізаванне яго рэвалюцыйных клічау.

Нашае заданьне споуніць заветы Леніна, ажыцьцёвіць, здзейсніць ленінізм, пашырыць Кастрычнікавую рэвалюцыю, перанясьці яе у Зах. Беларусь, у Польшчу.

На бок апортуністычныя хістаньні і мляукасьць!

Шчыльней партыйныя рады. Усе рэвалюцыйныя сілы павінны зьнітавацца залезнай дысцыплінай нашай партыі і з боем ісьці да дыктатуры пралетарыяту.

Рэвалюцыйны настрой беларускай вёскі пераганяе нашу тактыку і ідзе міма нас, дык не спыняць баявы поступ, а трэба стаць на яго чале.

Ісьці толькі з масамі, бачыць і адчуваць, якімі шляхамі бягуць думкі іе, якая воля гэтай масы і змагацца дзеля гэтай масы

Зах. Беларусь павінна стаць такім аванпостам рэвалюцыі для прайжуленай Эуропы, якім зьяуляецца цяпер Усх. Беларусь.

Не згодай з соцыял-здраднікамі, не праз паслоу у Польскім Сойме даб'ёмся зямлі і волі, а праз грамадзянскую вайну і сацыялістычную рэвалюцыю.

НАША ТАКТЫКА У СУЧАСНЫ МОМАНТ.

Арганізацыі з месяцу часьцей і часьцей паведамляюць нас, што напор мас да збройнага выступленьня супроць улады абшарнікау і буржуазеі польскай мацнее, што паустаньне лічыцца за адну бадай неабходную форму барацьбы з акупантамі. Дзейнасьць байкоту, выступленьне партызанскіх аддзелау на абшарах Зах. Беларусі сьведчуць, што настрой беларускай вёскі шукае сабе выхаду. Трэба вырашыць пытаньне: ці збройнае выступленьне на Беларусі ёсьць у сучасны момант адзінай і самай неабходнай патрэбай, ці урэшце маючы на увазе агульнае становішча як у Польшчы, так і у міжнародным масштабе, трэба дапасаваць іншую тактыку для выкарыстаньня рэвалюцыйнай энергіі у іншай форме.

Збройнае выступленьне супроць улады, супроць капіталістычнага ладу трэба уважаць за спосаб, які павінен даць рашаючы сьмяротны удар.

Разглядаючы міжнароднае і унутраннае становішча Польшчы, павінны прызнаць, што час паустаньня яшчэ не насьпеу.

Павінны адзначыць, што узброенае сялянскае паустаньне у Зах. Беларусі у гэты момант ня можа быць выйграна, яно будзе затоплена у моры сялянскай крыві, мы загубім найбольш рэвалюцыйныя сілы вёскі, і іх ня будзе у барацьбе у належны час, калі польскі пралетарыят і сялянін рука аб руку з пад'ярэмнымі народамі дасьць рашаючы бой капіталістам і абшарнікам, калі рэвалюцыя будзе руйнаваць польскія вастрогі.

Што ж мы павінны рабіць?

Трэба выхоуваць масы, трэба закаляць, загартаваць рэвалюцыйныя кадры, трэба добра падрыхтовацца да рашучых рэвалюцыйных баёу.

Наша праца павінна ісьці у двух напрамках. Найперш мы павінны стварыць моцную і дысьціплінаваную партыйную арганізацыю. Мы павінны дабіцца таго, каб у кожнай вёсцы была камуністычная ячэйка, каб у кожнай вёсцы сялянін беларускі рыхтаваўся да барацьбы з панскаю аккупанскай уладай. Мы павінны выхоуваць і усьвядамляць працоуныя беларускія масы так, каб ні водзін здраднік з П. П. С., або „Вызваленьна", або ж „Грамадскага Голасу" ня мог мець грунту на вёсцы, каб працоуныя масы ведалі, што толькі злучэньне з Беларускаю Савецкаю Рэспублікаю можа задавольніць імкненьня беларускага народу, што гэтага можна дабіцца толькі у салідарнай барацьбе і саюзе з пралетарыятам польскім проціў агульнага ворага — буржуазеі польскае і абшарнікау.

Апрача гэтае працы—замацаваньня партыйнае арганізацыі і усьведамленьня працоуных мас, беларускіх—партыя павінна ужо цяпер, ужо сягодня весьці барацьбу з уладаю аккупантау, бараніць інтэрэсы працоунага народу. Партыя наша ужо у ліпню (юле) выкінула лёзунгі: Перадачы усяе зямлі сялянам без выкупу, байкоту падаткау, адміністрацыі і асаднікау, байкоту польскае клерыкальнае школы, барацьбы за беларускую школу і за правы беларускае мовы, якая павінна быць дзержаунаю на Беларусі.

Не плаціць ні аднаго гроша уладзе аккупантау!

На утрыманьне паліцыі, шпікоу, аккупацыйнай адміністрацыі, на гэты апарат аккупацыі і уціску клясовага і нацыянальнага — не павінен быць ужыты ні адзін цяжкаю працаю здабытаы грош беларускага сяляніна.

Не даваць рэквізаваць свае худобы і сялянскага інвентару. Хаваць усё гэта, калі паліцыя захоча забраць. Няхай улада аккупанская спаткае як найбольш перашкоды пры здзіраньні грабежніцкіх падаткау. Няхай салдат польскі, які ёсьць так сама сялянінам, або работнікам, пабачыць, што увесь народ беларускі паустае проціў панскіх гвалтау. А калі аграбяць сялянскае дабро—н я х а й н і х т о н е к у п л я е я г о з т а р г о у. Кожны, хто памагае здзіраць падаткі—здрайца і вораг.

Асаднікам, паліцыянтам, шпікам, чыноунікам польскім, катарыя сярод вас адыгрываюць ролю абаронцау паноу і аккупантау —ненавісьць і байкот!

Ні дапамогі, ні услуг, ні інфармацыі. Перашкоды, байкот нягодным ворагам, сталая, упартая, штодзенная барацьба з імі. У гэтай самаабароне павінны прыняць удзел мільённыя масы працоунага люду.

Калі падгэтымі лёзунгамі патрапім усьвядоміць, заргангізаваць, загартаваць сялянскія масы, калі барацьбою сваёю дэмаралізуемо апарат аккупацыі, калі адначасна з гэтым у Польшчы нарастаць і расьці будзе рэвалюцыйны рух рабочых і сялянства,—тады ад абароны перойдзем да нападу на аккупантау. Тагды паустанем усе за уладу працоўных, за зямлю і вольнасьць.

ЛЕНІН.

Ленін бацька усіх працоўных.
Ленін наш чырвоны Спас.
Ленін праведыр галоуны.
Ленін даў зямлю для нас.

Ленін выпалоу зямельку,
Бы той рупны гаспадар,
З таго зельля удаленька,
Жыу якімі пан ды цар.

Ленін сеубіт працавіты
Слоу мужычай беднаты —
Праца усходзе пладавіта
Няэвычайнай пекнаты.

Ленін выпануу аруды
Усяго сьвету бедакоу.
Разагнау сьвятых і цуды
Аман ім на век вякоу.

Ленін дуж, бо разам з намі;
Мы шчасьлівы разам з ім.
Уладу у сьвеце возьмем самі.
Хто нічым быу, стане усім.

ДА АКРУЖНЫХ КАМІТЭТАУ КАМУНІСТЫЧНАЙ ПАРТЫІ ЗАХОДНЕЙ БЕЛАРУСІ.

Прапануецца усім Камітэтам правясьці энэргічную кампанію на карысьць палітычных арыштаваных. Формы кампаніі, у залежнасьці ад мейсцовых варункау, павінны быць стала абгавораны на Камітэтах. Адпаведная літэратура у мовах беларускай, польскай жыдоускай і расейскай, пашырана.

Кампанія павінна абняць:

а) Пратэст проціу белага тэррору — за вызваленьне палітычных арыштаваных (пашырыць партыйны адозвы, арганізаваць сходы і мітынгі і правясьці адпаведныя рэзалюцыі, падняць штандары з лёзунгамі, напісаць лёзунгі на мурах і сьценах і г.д.).

в) Дапамога палітычным арыштаваным (трэба арганізаваць збор ахвярау грашыма, а на вёсцы натураю для арыштаваных таварышау, гнюючых ад голаду і холаду у вастрогах буржуазеі).

Кампанія павінна быць праведзена усюды праз партыйныя арганізацыі. Кампанія павінна узварушыць ня толькі сяброу партыі і спачуваючых, але як найшырэйшыя працоуныя масы. Кожную хвіліну помніць трэба лепшых сыноу рабочай клясы і працоунага сялянства, кінутых за краты буржуазеі. Павінны змагацца за іх вызваленьне. Павінны дапамагаць ім і іх семьям.

Ц. К. К. П. З. Б.

СЯБРОУСКАЯ СКЛАДКА (ЧЛЕНСКІ ВЗНОС) ПАРТЫЙНЫ АБАВАЗАК КОЖНАГА КАМУНІСТА!

Правакатар Герцык.

Радзіуся у 1903 г. Рост сярэдні. Валасы кудравыя Блёндын. Твар авальны. Нос сярэдні. Вучыуся у жыдоускай рэальнай гімназыі, адкуль быу выключаны у 1923 г. Працавау у 1921 г. у цэнзуры прасовай. Сын заможных бацькоу, спульнікау акцыйнай фірмы „Торф". Уступіу у Саюз Камуністычнай Моладзі у пачатку 1924 г. Працавау у аддзеле вучнёускім.

Перад першым мая выказау пажаданьне быць штандаровым моладзі у часе паходу.

Быу так сама сябром прэфэс. саюзу працоунікоу гандлёвых і біуровых, як працоунік у фірме бацька. Як удалося даведацца, Гэрцык з'яуляецца агентам дэфэнзывы. З прычыны гэтае Гэрцык абвяшчаецца правакатарам. Ад. яго: Вільня, Пілсудская № 4.

Работнікі і сяляне!
Чытайце і пашырайце сваю газэту „ЧЫРВОНЫ СЬЦЯГ".

Хто вінават у гэтым?

Безумоуна тыя беларускія палітычныя сацыал-угодоускія групіроукі, якія кіравалі кангрэсам і якія свае вузка-нацыянальныя інтарэсы паставілі вышэй агульных інтарэсау Вялікай рэвалюцыі.

На Усебеларускім Кангрэсе востра адчувалася адсутнасьць Ленінградскіх беларусау — бальшавікау, якія спазьніліся на Кангрэс і такім чынам не змаглі зрабіць на яго уплыву і павясьці па правідловаму рэвалюцыйнаму шляху...

4. Нямецкая аккупацыя і авантуры беларускіх сацыал-эгоднікау (25. II—18 г.—12. XII—1918 г.)

Руская армія расходзілася з фронту. Перэгаворы у Берасьці аб міру йшлі няудала. Нарэшце кайзэраўская армія перайшла у наступленьне. У ноч на 19 лютага 1918 г. Савецкая улада пакінула Менск. Пачынаецца нямецкая аккупацыя Беларусі, а разам з ёю пачынаюцца і авантуры беларускіх сацыал-угодоўцау. Ня маючы фактычнай моцы і уплыву сярод працоуных масау, „беларускі урад" істнуе як палітычная фікцыя. 9-га сакавіка ён абвешчае Беларускую Народную Рэспубліку. Назначаюцца „міністры", якія вядуць адкрытую здрадніцкую палітыку у адносінах да стогнучых пад ярмом аккупантау беларускіх працоуных масау. Сувязь з Савецкаю Расеяй афіцыяльна яшчэ не парвана, але яна слабее з кожным днем. Дробна-буржуазны мяшчанскі нацыяналізм ня хоча і ня можа па сутнасьці сваёй мець сувязь з гаспадарсвам дыктатуры рэвалюцыйнага пралетарыяту. З'яуляецца на сцэну Віленская Беларуская Рада, якая хоча саусім адарваць Беларусь ад Усходніх рэвалюцыйных уплывау.

Думкі аб „незалежнасьці" ад Рэвалюцыйнай Расеі не давалі спаць і менскім мяшчанскім беларускім колам. Гэтыя думкі пастаулены былі на пасяджэньні Рады у ноч на 25 сакавіка 1918 году. На гэтым пасяджэньні большасьцю некалькіх галасоу Рада прыняла пастанову аб абвяшчэньні Б. Н. Р. „незалежнаю" дзяржаваю...

Пачынаецца сьвістапляска сацыал-угадоуцау. Зрабіушы першы крок „незалежнасьці", трэба ісьці да канца у пятлю рэакцыі. 25 красавіка Радаю Б.Н.Р. на закрытым пасяджэньні большасьцю галасоу, пры удзеле нават сацыялістых, прымаецца цікавая тэлеграма на імя кайзэра Вільгельма. Тэлеграма казала: „Рада Б. Н. Р., як абраная прадстауніца беларускага народу, зьвертаецца да Вашай Імпэратарскай Вялікасьці са славамі найглыбейшае падзякі за асвабажэньне Беларусі нямецкімі вайскамі з цяжкага уціску чужога панаваньня зьдзеку і анархіі... Толькі пад абаронаю Германскай Імпэры бачыць край сваю добрую долю у будучыні"...

Далей ісьці некуды. І гэта рабілася у той час, як нага нямецкага аккупанта таптала край, рабавала яго і гвалтавала працоуныя масы.

5. Заснаваньне Б. С. С. Р.

У той час, як сацыал-здраднікі пісалі тэлеграмы кайзэру Вільгельму—на усходзе беларускі нацыянальна-рэвалюцыйны рух, навучаны памылкамі 1917 г., — ідзе другім шляхам.

Навакол Ленінградскай групы беларускіх сацыал-дэмакратау (бальшавікоу) і левага крыла Бел. Сац. Грамады згуртаваліся там прыхільнікі будучай рабоча-сялянскай Савецкай Беларусі.

І калі рэвалюцыя у Нямеччыне скідае у лістападзе 1918 г. Вільгельма, — разам з нямецкаю аккупацыяй Беларусі падае і Рада Б. Н. Р., думаушая у свой час на яго абаперцыся. Чырвоная армія займаець паступова Беларусь і 12 сьнежня 1918 г. чырвоныя сьцягі Вялікага Кастрычніка ізноу узняліся над Менскам, які робіцца цэнтрам будаўніцтва новага жыцьця на заморанай аккупантамі зямлі, становіцца цэнтрам Беларускай Савецкай Рэспублікі...

1-га студзеня у Смаленску адбылася урачыстае абвяшчэньне Б.С.С.Р. Утвораны часовы работніцка-сялянскі Урад, на чале якога стау беларускі рабочы—гарбар Зьмітро Жылуновіч.

2-га студзеня часовы рэвалюцыйны Урад выдае маніфэст да рабочых, беднага сялянства і чырвонаармейцау Беларусі. Зьмест яго такі: Вялікая Кастрычнікавая рэвалюцыя у Расеі вызваліла рабочых і сялянау, гэтых запраўдных гаспадароу жыцьця. Ідзе шчасная пара і для працоуных масау Беларусі, якія „паміж народамі Расеі, Літвы, Украіны і Латвіі ад сягоднешняга дню становяцца вольнымі і паунапраўнымі гаспадарамі вольнай, незалежнай Беларускае Савецкае Рэспублікі".

Улада аккупантау ад гэтага часу лічыцца скасованаю, яе забіраюць у свае рукі Саветы. Беларуская рада з яе народнымі „міністрамі" абвяшчаецца безабаронною законамі. Працоуныя масы усіх нацыянальнасьцяу карыстаюцца роунымі правамі. Уся зямля памешчыкау, манастыроу, царквоу, касьцёлау з усім жывым і мёртвым інвентаром, а так сама усе лясы, воды і нутры зямлі становяцца дастаткам працоунага народу Беларусі...

Уводзіцца 8 гадзін працы у дзень. Урад даручае Чырвонай арміі, рабочым і сялянам Беларусі абарону заваёвау сацыяльнае рэвалюцыі.

Вільня, друкарня Камуністычнае Партыі Заходней Беларусі.